

[Gade]

det er også fair nok. Man kunne forestille sig, at udenrigsministeren var vores alles fællestillidsmand – jeg har ikke stemt på ham, men jeg har levet med, at han var min fællestillidsmand. Nu har udenrigsministeren forhandlet et resultat igennem, udenrigsministeren har investeret sin prestige i det, han har gjort, hvad han kunne, og hvis nu udenrigsministeren var fællestillidsmand og stod og forsvarede resultatet over for folket hjemme på gulvet, ville han sige: Dette her er sådan, som det kunne blive, det kunne ikke blive bedre på ét eneste punkt, jeg har gjort alt for jer, så kan jeg da godt forstå, at udenrigsministeren ville sige: Hvis I vover at røre det, falder det hele til jorden. Jeg tror, at alle, der kender lidt til overenskomstforhandlinger, kender den situation.

Derfor forventer jeg da, at udenrigsministeren vil sige dette her helt til det sidste, helt til den 2. juni. På den anden side kender jeg også de situationer så godt, at jeg ved, at når fællestillidsmanden er blevet underkendt, er der to muligheder for fællestillidsmanden: enten at indrette sig efter den nye situation eller at tage sit gode tøj og gå. All right, det skulle ikke være mig ukært, om udenrigsministeren valgte at gå som fællestillidsmand i den situation, fint nok for SF!

Den anden mulighed er at sige: Så opstiller vi et realistisk nyforhandlingstema. Danmark bliver fritaget for sin forpligtelse på ØMU-delen og på forsvarsdelen, og i øvrigt siger vi, vi vil have bedre miljøbestemmelser, vi vil have klare sociale forbedringer.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

EF bruger flere penge på fattige EF-lande end på Øst- og Centraleuropa, siger hr. Gade. Er det et argument for ikke at øge EF's indtægter? Og bliver mulighederne for at støtte Øst- og Centraleuropa, stabilisere disse lande, større ved et nej, der bringer en mægtig usikkerhed ind i hele det europæiske samarbejde? Det er det spørgsmål, SF bør stille sig selv. De påtager sig også et stort ansvar dér. Jeg kan forstå, Fremskridtspartiet kan argumentere på denne måde. Jeg kan ikke forstå, SF kan gøre det.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det er klart, at udenrigsministeren ikke kan vide, hvordan forhandlingerne i fremtiden vil udvikle sig med de tanker, som Kommissionen har lagt frem og vil videreudarbejde og fremlægge senere, og det er også klart, som udenrigsministeren siger, at kommer der flere lande, bliver det enkelte land relativt mindre betydningsfuldt, men jeg tror, det er vigtigt, at vi slår fast, at der er nogle af de allerede offentliggjorte synspunkter fra kommissionsformandens side, som vi fra dansk side absolut vil sige nej til. Som udenrigsministeren siger, er det jo noget, der skal finde sted ved en ny regeringskonference, og på den skal der altså også være enstemmighed. Vi bør selvfølgelig klart sige nej til de stormagtstanker, der går ud på, at det er de store lande, der skal lede Ministerrådene, og at de små lande ikke mere skal gå på skift ved formandskabet. Det bør vi selvfølgelig sige absolut nej til, og det håber jeg da også udenrigsministeren her i dag vil erklære er noget, han på Danmarks vegne selvfølgelig er klar modstander af. Hvis nu udenrigsministeren også skulle være udenrigsminister til den tid, må vi da have sikkerhed for det. Jeg tvivler nu, men alligevel.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Gade vil gerne diskutere det, han kalder Kommissionens oplæg, inden 2. juni. Vi får det fælles problem, hr. Gade, at der ikke er noget oplæg, og derfor kan vi jo ikke diskutere det.

Men jeg mener da, hr. Ivar Nørgaard har ret i, at man godt kan have en holdning til flere af de tanker, der har cirkuleret rundt omkring. Nu mener jeg ikke, det er kommissionsformanden, der har været fremme med dem. Han var citeret i dette Mandag Morgen for nogle andre ting om udvidelser, som for øvrigt siden er blevet dementeret. Men der er kredse i Kommissionen, som vi ved har gået og rodet med nogle tanker om, at når nu Malta og andre kommer med, må vi jo prøve at benytte lejligheden til at forhindre de små lande i at have formandskaber.

Dér vil jeg ganske klart sige, at det vil Danmark gå imod. Selvfølgelig skal vi da blive ved med at have formandskab, og jeg vil i al ubeskedenhed sige, at de små lande som Danmark og Luxembourg ikke har været de ringeste formandskaber, hvis vi skal sammenlignes med de store, og det er der en ganske almindelig